

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 94/19/EF
av 30. mai 1994
om innskuddsgarantiordninger (*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 57 nr. 2 første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

i samsvar med framgangsmåten i traktatens artikkel 189 B⁽³⁾, og

ut fra følgende betraktninger:

I samsvar med traktatens mål bør en harmonisk utvikling av kredittinstitusjoners virksomhet i hele Fellesskapet fremmes ved å oppheve enhver restriksjon i etableringsadgangen og i adgangen til å yte tjenester, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen av sparerne styrkes.

Samtidig med at restriksjoner på deres virksomhet oppheves bør det tas hensyn til den situasjon som kan oppstå dersom innskudd i en kredittinstitusjon med filialer i andre medlemsstater blir indisponible. Det er absolutt nødvendig å sikre et harmonisert minstenivå for innskuddsgaranti uansett hvor i Fellesskapet innskuddet er plassert, og en slik beskyttelse av innskudd er like viktig for gjennomføringen av et felles bankmarked som tilsynsreglene.

Ved avviking av en insolvent kredittinstitusjon må innskytere i filialer som ligger i en annen medlemsstat enn den der kredittinstitusjonen har sitt hovedkontor, beskyttes av samme garantiordning som institusjonens øvrige innskytere.

Kredittinstitusjonenes kostnader ved å delta i en garantiordning kan ikke måle seg med de kostnader som et masseuttak av bankinnskudd ville føre til, ikke bare fra en institusjon i vanskeligheter, men også fra sunne institusjoner, som følge av at innskyterne mister tilliten til banksystemets soliditet.

(*) Følgende EF-rettsakt, offentliggjort i EFT nr. L 135 av 31.5.1994, s. 5, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 18/94 av 28. oktober 1994 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), se dette EØS-tillegget til De Europeiske Fellesskaps Tidende.

(¹) EFT nr. C 163 av 30.6.1992, s. 6 og EFT nr. C 178 av 30.6.1993, s. 14.

(²) EFT nr. C 332 av 16.12.1992, s. 13.

(³) EFT nr. C 115 av 26.4.1993, s. 96 og Europaparlamentets beslutning av 9. mars 1994 (EFT nr. C 91 av 28.3.1994).

Medlemsstatens oppfølging av kommisjonsrekommendasjon 87/63/EØF av 22. desember 1986 om innføring av en innskuddsgarantiordning i Fellesskapet⁽⁴⁾ har ikke helt gitt det ønskede resultat, og denne situasjonen kan vise seg å være til skade for at det indre marked skal kunne virke på en tilfredsstillende måte.

Det annet rådsdirektiv 89/646/EØF av 15. desember 1989 om samordning av lover og forskrifter om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon og om endring av direktiv 77/780/EØF⁽⁵⁾ som fastsetter et system med en enkelt tillatelse til kredittinstitusjoner og tilsyn med disse av hjemstatens myndigheter, trådte i kraft 1. januar 1993.

En filial trenger ikke lenger tillatelse i en vertsstat da den enkelte tillatelsen gjelder i hele Fellesskapet, og det er vedkommende myndigheter i hjemstaten som fører tilsyn med filialens solvens. Dette forhold berettiger at alle filialer opprettet i Fellesskapet av samme kredittinstitusjon, skal være dekket av en enkelt garantiordning, og en slik ordning kan bare være den som gjelder for denne type kredittinstitusjoner i den stat hovedkontoret ligger, særlig på grunn av den forbindelse det er mellom tilsynet med filialens solvens og dens medlemskap i en innskuddsgarantiordning.

Harmoniseringen må begrenses til hovedelementene i innskuddsgarantiordningene og må sikre en utbetaling i henhold til garantien innen en meget kort frist, beregnet i forhold til et harmonisert minstenivå.

Innskuddsgarantiordningene må komme til anvendelse straks innskudd blir indisponible.

Det bør utelukkes å dekke særlig innskudd som kredittinstitusjoner foretar i eget navn og for egen regning, men dette bør ikke berøre den rett som garantiordningen har til å treffe de nødvendige tiltak for å redde en kredittinstitusjon i vanskeligheter.

En harmonisering av innskuddsgarantiordningene i Fellesskapet tar ikke i seg selv opp de ordninger som allerede finnes og som tar sikte på å beskytte kredittinstitusjoner ved særlig å garantere deres solvens og likviditet for å unngå at innskudd i disse institusjoner, herunder i filialer som de har etablert i en annen medlemsstat, blir indisponible. Disse alternative ordninger som

(⁴) EFT nr. L 33 av 4.2.1987, s. 16.

(⁵) EFT nr. L 386 av 30.12.1989, s. 1. Direktivet er sist endret ved direktiv 92/30/EØF (EFT nr. L 110 av 28.4.1992, s. 52).

sikter mot en annen form for beskyttelse, kan på visse vilkår av vedkommende myndigheter anses for å oppfylle dette direktivs formål, og det vil være vedkommende myndigheters oppgave å kontrollere at disse vilkår overholdes.

Flere medlemsstater har innskuddsbeskyttelsesordninger som hører under bransjeorganisasjoners ansvar, andre medlemsstater har ordninger som er innført og regulert ved lov, og visse ordninger er delvis lovregulert selv om de er innført ved avtale, denne ulikheten i status er et problem bare med hensyn til obligatorisk medlemskap i ordningen eller utelukkelse fra den, og det bør derfor fastsettes bestemmelser som begrenser ordningenes myndighet på dette området.

Opprettholdelsen i Fellesskapet av ordninger som dekker innskudd over det harmoniserte minstenivå, kan på samme territorium medføre ulik erstatning og ulike konkurransevilkår mellom nasjonale kredittinstitusjoner og filialer av institusjoner fra andre medlemsstater. For å motvirke disse ulempene bør filialene tillates å tilsluttes vertsstatens ordning for at de skal kunne gi sine innskytere de samme garantier som de har i den stat de er etablert. Kommisjonen bør etter noen år avgi en rapport om i hvilken grad filialene har benyttet denne muligheten og om eventuelle vanskeligheter de eller garantiordningene har hatt med å gjennomføre disse bestemmelser, og det er ikke utelukket at hjemstatsordningen selv vil kunne gi en slik tilleggsdekning med forbehold for de vilkår som fastsettes i denne ordningen.

Markedet kan bli forstyrret av at visse kredittinstitusjoners filialer gir en høyere dekningsgrad enn kredittinstitusjoner som har fått tillatelse i vertsstaten. Satsene og omfanget av den dekning som garantiordningene gir, bør ikke brukes som et konkurransemiddel. Det er derfor nødvendig, i hvert fall i en startfase, å fastsette at nivået på og omfanget av den dekning som en ordning i hjemstaten gir innskytere i filialer i en annen medlemsstat, ikke må overstige nivået og det største omfang som den tilsvarende ordning i vertsstaten gir, og etter noen år bør eventuelle markedsforstyrrelser undersøkes på grunnlag av den erfaring som er gjort og i lys av utviklingen i banksektoren.

Dette direktiv pålegger som hovedregel alle kredittinstitusjoner å slutte seg til en innskuddsgarantiordning, og de direktiver som regulerer adgangen for kredittinstitusjoner med hovedkontor i en tredjestat, særlig første rådsdirektiv (77/780/EØF) av 12. desember 1977 om samordning av lover og forskrifter om adgang til å starte og utøve virksomhet som kredittinstitusjon⁽¹⁾, gir medlemsstatene mulighet til å bestemme om de vil tillate, og eventuelt på hvilke vilkår, filialer av slike kredittinstitusjoner å drive virksomhet på deres territorium. Disse filialer vil ikke være omfattet av den frie adgang til å yte tjenester i henhold til traktatens artikkel 59 andre ledd og heller ikke av etableringsadgangen i andre medlemsstater enn der de er opprettet. En medlemsstat som åpner adgang for slike filialer, må følgelig kunne bestemme hvordan dette direktivs prinsipper skal få anvendelse på slike filialer på en måte som er i samsvar med artikkel 9 nr. 1 i direktiv 77/780/EØF, og med behovet for å beskytte innskyterne og å

sikre finanssystemets integritet. Det er viktig at innskyterne i slike filialer blir fullt ut informert om de bestemmelser som får anvendelse på dem på garantiområdet.

På den ene siden bør minstenivågarantien fastsatt i dette direktiv ikke innebære at en for stor del av innskuddene blir ubeskyttet både av hensyn til forbrukerbeskyttelsen og finanssystemets stabilitet. På den annen side bør det ikke pålegges et beskyttelsesnivå i hele Fellesskapet som i visse tilfeller kunne føre til en dårlig styring av kredittinstitusjonene. Det bør tas hensyn til kostnadene ved finansiering av garantiordningene. Det synes rimelig å fastsette den harmoniserte minstenivågaranti til 20 000 ECU. Det kan bli nødvendig med begrensede overgangsbestemmelser for at garantiordningen skal kunne oppfylle dette krav.

Visse medlemsstater gir innskyterne en høyere dekning av deres innskudd enn den harmoniserte minstenivågaranti fastsatt i dette direktiv, og det synes ikke hensiktsmessig å kreve at slike ordninger, som i visse tilfeller først ble innført for kort tid siden i henhold til rekommandasjon 87/63/EØF, skal endres på dette punkt.

Når en medlemsstat finner at visse typer innskudd eller innskytere som er særskilt nevnt ikke har behov for særlig beskyttelse, må den kunne utelukke dem fra garantien som gis av innskuddsgarantiordningene.

For å få innskyterne til å undersøke nøye kredittinstitusjonenes kvalitet tilbakebetales ikke indisponibele innskudd i visse medlemsstater fullt ut. Denne praksis bør begrenses med hensyn til innskudd under det harmoniserte minstebeløp.

Prinsippet om en harmonisert minstegrense per innskyter og ikke per innskudd er blitt lagt til grunn. Ut fra dette synspunkt bør det tas hensyn til innskudd fra innskytere som enten ikke er oppført som kontoinnehavere eller ikke er eneste innehavere. Begrensningen må dermed få anvendelse på enhver identifiserbar innskyter. Dette bør imidlertid ikke gjelde for foretak for kollektiv investering som er underlagt særlige beskyttelsesregler som ikke gjelder for ovennevnte innskudd.

Opplysninger til innskyterne er en viktig del av deres beskyttelse og må derfor også omfattes av et minimum av bindende bestemmelser. En uregulert bruk til reklameformål av henvisninger til en innskuddsgarantiordnings beløp og omfang vil imidlertid kunne skade banksystemets stabilitet eller innskytternes tillit. Medlemsstatene bør derfor vedta regler for å begrense slike henvisninger.

I bestemte tilfeller der det i visse medlemsstater ikke er noen innskuddsgarantiordning for visse typer av kredittinstitusjoner som mottar bare en ubetydelig andel av innskuddene, kan det i noen tilfeller ta lengre tid å innføre en slik ordning enn den tid som er fastsatt til gjennomføringen av dette direktiv. I slike tilfeller kan et midlertidig unntak fra kravet om å være tilsluttet

(¹) EFT nr. L 322 av 17.12.1977, s. 30. Direktivet er sist endret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 av 30.12.1989, s. 1).

en innskuddsgarantiordning være berettiget. Dersom slike kredittinstitusjoner driver virksomhet i utlandet, vil en medlemsstat imidlertid ha rett til å kreve at de deltar i en innskuddsgarantiordning som den har innført.

I dette direktiv er det ikke absolutt nødvendig å harmonisere metodene for finansiering av ordningene som garanterer innskuddene eller kredittinstitusjonene selv, på den ene siden fordi kostnader ved finansiering av slike ordninger som hovedregel må påhvile kredittinstitusjonene selv, og på den annen side fordi ordningenes finansieringskapasitet må stå i forhold til deres forpliktelser. Dette må imidlertid ikke sette stabiliteten i den berørte medlemsstats banksystem i fare.

Dette direktiv kan ikke føre til at medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter blir gjort ansvarlige overfor innskyterne når disse medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter har sørget for å innføre eller å få offentlig godkjent en eller flere ordninger som garanterer innskuddene eller kredittinstitusjonene selv, og som sikrer erstatning eller beskyttelse av innskyterne på de vilkår som er fastsatt i dette direktiv.

Innskuddsgaranti er et viktig element i gjennomføringen av det indre marked og et absolutt nødvendig tillegg til tilsynsordningen for kredittinstitusjoner på grunn av solidariteten den skaper mellom alle institusjoner på et gitt finansmarked, ved mislighold fra en av dem -

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I dette direktiv menes med:

1. «innskudd»: enhver kreditsaldo som skriver seg fra midler satt inn på konto eller fra midlertidige forhold som følge av vanlige banktransaksjoner, og som kredittinstitusjonen skal tilbakebetale i samsvar med gjeldende lovfestede og avtalefestede vilkår, samt enhver fordring i form av et gjeldsinstrument utstedt av en kredittinstitusjon.

Andeler i «building societies» i Det forente kongerike og i Irland, unntatt andeler i form av slik kapital som omfattes av artikkel 2, skal anses som innskudd.

Obligasjoner som oppfyller vilkårene i artikkel 22 nr. 4 i rådsdirektiv 85/611/EØF av 20. desember 1985 om samordning av lover og forskrifter om visse foretak for kollektiv investering i verdipapirer (investeringsforetak)⁽¹⁾, skal ikke anses som innskudd.

Ved beregning av kreditsaldo skal medlemsstatene anvende de regler for motregning og motkrav som gjelder for innskudd i samsvar med lovfestede og avtalefestede vilkår,

2. «felleskonto»: en konto som er opprettet i minst to personers

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 av 31.12.1985, s. 3. Direktivet er sist endret ved direktiv 88/220/EØF (EFT nr. L 100 av 19.4.1988, s. 31).

navn eller som minst to personer har rett til å disponere ved underskrift av minst én av disse personer,

3. «indisponibelt innskudd»: et innskudd som er forfalt til utbetaling, men som ikke er blitt utbetalt av en kredittinstitusjon på de lovfestede og avtalefestede vilkår som gjelder for den, når

- i) vedkommende myndigheter har konstatert at denne kredittinstitusjonen etter deres oppfatning for øyeblikket ikke er i stand til å tilbakebetale innskuddene av årsaker som er direkte forbundet med dens økonomiske situasjon, og at det ikke er noen umiddelbar utsikt til at den vil kunne bli i stand til det.

Vedkommende myndigheter skal foreta denne konstatering så snart som mulig og senest 21 dager etter å ha fastslått første gang at en kredittinstitusjon ikke har tilbakebetalt innskuddene som er forfalt til utbetaling, eller

- ii) når en rettsmyndighet har truffet en avgjørelse av årsaker som er direkte forbundet med kredittinstitusjonens økonomiske situasjon, som innebærer at innskytternes rett til å framsette sine krav overfor institusjonen innstilles, dersom avgjørelsen er truffet før den ovennevnte konstatering,

4. «kredittinstitusjon»: et foretak hvis virksomhet består i å motta innskudd eller annen kapital fra allmennheten som skal tilbakebetales, og yte lån for egen regning,

5. «filial»: et forretningssted uten selvstendig rettshandelsevne, som er en del av en kredittinstitusjon, og som direkte utfører helt eller delvis de transaksjoner som inngår i kredittinstitusjoners virksomhet; flere forretningssteder etablert i samme medlemsstat av en kredittinstitusjon med hovedkontor i en annen medlemsstat, skal betraktes som en enkelt filial.

Artikkel 2

Følgende skal være utelukket fra enhver tilbakebetaling gjennom garantiordningene:

- innskudd foretatt av andre kredittinstitusjoner i eget navn og for egen regning, med forbehold for artikkel 8 nr. 3,
- alle instrumenter som ville omfattes av definisjonen av «ansvarlig kapital» i artikkel 2 i rådsdirektiv 89/299/EØF av 17. april 1989 om kredittinstitusjoners ansvarlige kapital⁽²⁾,
- innskudd som stammer fra transaksjoner det er avsagt straffedom for i forbindelse med hvitvasking av penger i henhold til artikkel 1 i rådsdirektiv 91/308/EØF av 10. juni 1991 om tiltak for å hindre at finanssystemet brukes til hvitvasking av penger⁽³⁾.

⁽²⁾ EFT nr. L 124 av 5.5.1989, s. 16. Direktivet er sist endret ved direktiv 92/16/EØF (EFT nr. L 75 av 21.3.1992, s. 48).

⁽³⁾ EFT nr. L 166 av 28.6.1991 s. 77.

Artikkel 3

1. Hver medlemsstat skal påse at det på dens territorium blir innført og offentlig godkjent en eller flere innskuddsgarantiordninger. Med unntak av de tilfeller nevnt i andre ledd og i nr. 4 kan ingen kredittinstitusjon som har fått tillatelse i denne medlemsstaten i henhold til artikkel 3 i direktiv 77/780/EØF, motta innskudd dersom den ikke er medlem av en slik ordning.

En medlemsstat kan imidlertid fritta en kredittinstitusjon for å være tilsluttet en innskuddsgarantiordning dersom denne institusjon er tilsluttet en ordning som beskytter selve kredittinstitusjonen og særlig garanterer dens likviditet og solvens, slik at innskyterne sikres en beskyttelse som minst tilsvarer den som en innskuddsgarantiordning gir, og som etter vedkommende myndigheters oppfatning oppfyller følgende vilkår:

- ordningen skal finnes og være offentlig godkjent på det tidspunkt dette direktiv vedtas,
- ordningen skal ha som formål å unngå at innskudd i kredittinstitusjoner som omfattes av ordningen blir indisponible og skal disponere tilstrekkelige midler til dette formål,
- ordningen skal ikke bestå av en garanti som ytes kredittinstitusjonene av medlemsstaten selv eller av dens lokale eller regionale myndigheter,
- ordningen skal sikre innskyterne opplysninger ifølge de nærmere regler og vilkår i artikkel 9.

En medlemsstat som benytter seg av denne mulighet, skal underrette Kommisjonen, og den skal særlig underrette Kommisjonen om beskyttelsesordningenes kjennetegn og hvilke kredittinstitusjoner de dekker, samt senere endringer av de oversendte opplysninger. Kommisjonen skal underrette Den rådgivende komité for bankspørsmål om dette.

2. Dersom en kredittinstitusjon ikke oppfyller de forpliktelser som påhviler den som medlem av innskuddsgarantiordningen, skal vedkommende myndigheter som utstedte tillatelsen, underrettes og i samarbeid med garantiordningen treffe alle egnede tiltak, herunder sanksjoner, for å sikre at kredittinstitusjonen oppfyller sine forpliktelser.
3. Dersom disse tiltak ikke fører til at kredittinstitusjonen overholder sine forpliktelser, kan ordningen, når nasjonal lovgivning tillater å utelukke et medlem og vedkommende myndigheter gir sitt uttrykkelige samtykke, med en varslingsfrist på minst tolv måneder, meddele at den akter å utelukke kredittinstitusjonen fra ordningen. Innskudd foretatt innen fristens utløp, skal fortsatt dekkes fullt ut av ordningen. Dersom kredittinstitusjonen ved varslingsfristens

utløp ikke har oppfylt sine forpliktelser, kan garantiordningen, igjen med vedkommede myndigheters uttrykkelige samtykke, gjennomføre utelukkelsen.

4. Dersom det ifølge nasjonal lovgivning er tillatt, og dersom vedkommende myndigheter som utstedte tillatelsen har gitt sitt uttrykkelige samtykke, kan en kredittinstitusjon som er utelukket fra en innskuddsgarantiordning, fortsatt motta innskudd dersom den før utelukkelsen har fastsatt alternative garantiordninger som sikrer innskyterne en beskyttelse med et nivå og omfang som minst tilsvarer den offentlig godkjente ordning.
5. Dersom en kredittinstitusjon som foreslås utelukket i samsvar med nr. 3, ikke er i stand til å fastsette alternative ordninger som oppfyller vilkårene i nr. 4, skal vedkommende myndigheter som utstedte tillatelsen, straks inndra den.

Artikkel 4

1. Innskuddsgarantiordninger som innføres og offentlig godkjennes i en medlemsstat i samsvar med artikkel 3 nr. 1, skal omfatte innskytere i filialer som kredittinstitusjoner har opprettet i andre medlemsstater.

Inntil 31. desember 1999 kan verken nivået eller omfanget, herunder proportsatsen, av den fastsatte dekning overstige nivået og det største omfanget av den dekning som vertsstatens tilsvarende garantiordning gir på dens territorium.

Før denne dato skal Kommisjonen utarbeide en rapport på grunnlag av den erfaring som er gjort ved anvendelsen av andre ledd, og skal vurdere behovet for å opprettholde disse bestemmelsene. Kommisjonen skal eventuelt forelegge Europaparlamentet og Rådet et forslag til direktiv om en forlengelse av bestemmelsenes gyldighet.

2. Når nivået eller omfanget, herunder proportsatsen, av den dekning som vertsstatens garantiordning gir, overstiger nivået eller omfanget av dekningen fastsatt i den medlemsstat der kredittinstitusjonen har fått tillatelse, skal vertsstaten påse at det på dens territorium finnes en offentlig godkjent innskuddsgarantiordning som en filial kan tilsluttes på frivillig grunnlag for å yte tillegg til den garanti som innskyterne allerede har gjennom filialens medlemskap i hjemstatens garantiordning.

Ordningen som filialen tilsluttes, skal dekke den type institusjoner filialen tilhører eller best kan sammenlignes med i vertsstaten.

3. Medlemsstatene skal påse at det fastsettes objektive og alminnelig anvendte vilkår for filialers medlemskap i en vertsstats ordning i samsvar med nr. 2. En filial kan opptas bare dersom den overholder de relevante forpliktelsene

tilknyttet medlemskap i ordningen, særlig betaling av alle bidrag og andre avgifter. Ved gjennomføringen av bestemmelsene i dette nummer skal medlemsstatene følge de ledende prinsipper som framgår av vedlegg II.

4. Dersom en filial som har benyttet muligheten til tilslutning på frivillig grunnlag i henhold til nr. 2, ikke oppfyller de forpliktelser som påhviler den som medlem av innskuddsgarantiordningen, skal vedkommende myndigheter som utstedte tillatelsen, underrettes og i samarbeid med garantiordningen treffe alle egnede tiltak for å sikre at ovennevnte forpliktelser overholdes.

Dersom disse tiltak ikke fører til at filialen overholder ovennevnte forpliktelser, kan garantiordningen etter en passende varslingsfrist på minst tolv måneder og med samtykke fra vedkommende myndigheter som utstedte tillatelsen, utelukke filialen. Innskudd foretatt innen datoen for utelukkelsen, skal fortsatt dekkes av ordningen som filialen er tilsluttet på frivillig grunnlag inntil forfallsdatoen. Innskyterne skal underrettes om at tilleggsdekningen er bortfalt.

5. Kommisjonen skal innen 31. desember 1999 avlegge rapport om anvendelsen av nr. 2, 3 og 4 og eventuelt foreslå endringer i dem.

Artikkel 5

Innskudd som står inne på det tidspunkt som tillatelsen gitt til en kredittinstitusjon i henhold til artikkel 3 i direktiv 77/780/EØF inndras, skal fortsatt dekkes av garantiordningen.

Artikkel 6

1. Medlemsstatene skal forvise seg om at filialer opprettet av kredittinstitusjoner med hovedkontor utenfor Fællesskapet, har en dekning som tilsvarer den som er fastsatt i dette direktiv.

I motsatt fall kan medlemsstatene, med forbehold for artikkel 9 nr. 1 i direktiv 77/780/EØF, fastsette at filialer opprettet av kredittinstitusjoner med hovedkontor utenfor Fællesskapet, skal tilsluttes en innskuddsgarantiordning på deres territorium.

2. Nåværende og potensielle innskytere i filialer opprettet av kredittinstitusjoner med hovedkontor utenfor Fællesskapet, skal fra kredittinstitusjonen motta alle relevante opplysninger om de bestemmelser på garantiområdet som gjelder deres innskudd.
3. De opplysninger som er nevnt i nr. 2, skal foreligge på det eller de offisielle språk i den medlemsstat der filialen er etablert, slik nasjonal lovgivning krever, og skal være klart og forståelig formulert.

Artikkel 7

1. Innskuddsgarantiordningene skal sikre at de samlede innskudd til en enkelt innskyter dekkes opp til 20 000 ECU dersom innskudd skulle bli indisponible.

Inntil 31. desember 1999 kan medlemsstater der innskudd på det tidspunkt dette direktiv vedtas ikke er dekket opp til 20 000 ECU, opprettholde det maksimumsbeløp som er fastsatt i deres garantiordninger, forutsatt at dette beløp ikke er mindre enn 15 000 ECU.

2. Medlemsstatene kan fastsette at visse innskytere eller visse innskudd skal utelukkes fra garantien eller garanteres med et lavere beløp. En liste over disse utelukkelse framgår av vedlegg I.
3. Denne artikkel skal ikke være til hinder for å opprettholde eller vedta bestemmelser som gir en høyere eller mer omfattende beskyttelse av innskudd. Innskuddsgarantiordninger kan særlig av sosiale grunner garantere visse former for innskudd fullt ut.
4. Medlemsstatene kan begrense garantien fastsatt i nr. 1 eller den som er nevnt i nr. 3, til en bestemt prosent av innskuddsbeløpene. Den garanterte prosentsatsen skal imidlertid utgjøre minst 90 % av de samlede innskudd så lenge beløpet som skal utbetales i henhold til garantien, ikke kommer opp på det beløp som er nevnt i nr. 1.
5. Kommisjonen skal med jevne mellomrom og minst hvert femte år ta det beløp som er nevnt i nr. 1 opp til ny vurdering. Den skal eventuelt forelegge Europaparlamentet og Rådet et forslag til direktiv for å tilpasse beløpet nevnt i nr. 1 ved særlig å ta hensyn til utviklingen i banksektoren og de økonomiske forhold og penge- og valutaforholdene i Fællesskapet. Den første revurderingen skal ikke foretas før fem år etter utløpet av det tidsrom som er nevnt i artikkel 7 nr. 1 andre ledd.
6. Medlemsstatene skal påse at innskyternes rett til erstatning gir innskyteren klageadgang overfor innskuddsgarantiordningen.

Artikkel 8

1. Grensene nevnt i artikkel 7 nr. 1, 3 og 4, skal få anvendelse på de samlede innskudd i en og samme kredittinstitusjon, uansett antall innskudd, valuta og beliggenhet i Fællesskapet.
2. Ved beregningen av de grenser som er fastsatt i artikkel 7 nr. 1, 3 og 4, skal det for felleskonti tas hensyn til den enkelte innskyters andel.

Dersom det ikke finnes særlige bestemmelser, skal kontoen fordeles likt mellom innskyterne.

Medlemsstatene kan fastsette at innskudd på en konto som minst to personer disponerer som deltakere i et selskap, en sammenslutning eller enhver gruppering av tilsvarende art uten selvstendig rettsevne, ved beregningen av grensene fastsatt i artikkel 7 nr. 1, 3 og 4, kan legges sammen og behandles som om de var foretatt av en enkelt innskyter.

3. Når innskyteren ikke er ubetinget berettiget til de beløp som står på kontoen, skal den person som er ubetinget berettiget, omfattes av garantien, forutsatt at denne person er identifisert eller kan identifiseres innen den datoen vedkommende myndigheter foretar konstateringen nevnt i artikkel 1 nr. 3 i) eller rettsmyndigheten treffer avgjørelsen nevnt i artikkel 1 nr. 3 ii). Dersom det finnes flere personer som er ubetinget berettiget, skal det tas hensyn til den andel som tilkommer hver av dem i samsvar med bestemmelsene om forvaltning av beløpene, ved beregningen av grensene fastsatt i artikkel 7 nr. 1, 3 og 4.

Denne bestemmelse får ikke anvendelse på foretak for kollektiv investering.

Artikkel 9

1. Medlemsstatene skal påse at kredittinstitusjoner skaffer nåværende og potensielle innskytere de nødvendige opplysninger om den innskuddsgarantiordning som institusjonen og dens filialer innen Fællesskapet er tilsluttet, eller om enhver alternativ ordning som fastsatt i artikkel 3 nr. 1 andre ledd eller i artikkel 3 nr. 4. Innskyterne skal underrettes om bestemmelsene i innskuddsgarantiordningen eller i enhver gjeldende alternativ ordning, særlig om det beløp og omfang som garantiordningen dekker. Disse opplysninger skal framlegges på en lett forståelig måte.

På anmodning skal det dessuten gis opplysninger om vilkårene for erstatning og om formalitetene ved utbetaling av erstatningen.

2. De opplysninger som er nevnt i nr. 1, skal foreligge på det eller de offisielle språk i den medlemsstat der filialen er etablert, slik nasjonal lovgivning krever.
3. Medlemsstatene skal fastsette regler som begrenser bruk av de opplysninger som er omhandlet i nr. 1, til reklameformål, for å unngå at slik bruk skader banksystemets stabilitet eller innskyternes tillit. Særlig kan medlemsstatene innskrenke denne reklamen til en enkel henvisning til den ordning kredittinstitusjonen tilhører.

Artikkel 10

1. Innskuddsgarantiordningene skal være i stand til å oppfylle behørig etterprøvede krav fra innskyterne med hensyn til indisponible innskudd innen tre måneder fra den datoen vedkommende myndigheter foretar konstateringen nevnt i artikkel 1 nr. 3 i) eller rettsmyndigheten treffer avgjørelsen nevnt i artikkel 1 nr. 3 ii).

2. Under helt spesielle omstendigheter og i særlige tilfeller kan garantiordningen søke vedkommende myndigheter om en forlengelse av tidsfristen. En slik forlengelse kan ikke overstige tre måneder. Vedkommende myndigheter kan etter anmodning fra garantiordningen høyst forlenge fristen ytterligere to ganger og i hvert enkelt tilfelle høyst med tre måneder.
3. Garantiordningen kan ikke påberope seg fristen nevnt i nr. 1 og 2 til å avslå å utbetale garantien til en innskyter som ikke har vært i stand til å gjøre sitt krav om utbetaling i henhold til garantien gjeldende i tide.
4. Dokumenter om vilkår og formaliteter som skal oppfylles for å gi rett til utbetaling i henhold til garantien nevnt i nr. 1, skal være utførlig formulert på det eller de offisielle språk i den medlemsstat der det garanterte innskudd er plassert, slik nasjonal lovgivning krever.
5. Uansett fristen fastsatt i nr. 1 og 2 kan alle utbetalinger fra garantiordningen innstilles inntil det foreligger en domstolsavgjørelse når en innskyter eller enhver annen person som er berettiget til eller har interesse i beløp som står på en konto, er blitt siktet for hvitvasking av penger som definert i artikkel 1 i direktiv 91/308/EØF.

Artikkel 11

Når det foretas utbetalinger fra ordninger i henhold til garantien, skal ordningene ha rett til å tre inn i innskyternes rettigheter i avviklingssaker for et beløp som tilsvarer utbetalingen, uten at andre rettigheter ordningene måtte ha etter nasjonal lovgivning berøres.

Artikkel 12

Som unntak fra artikkel 3 skal kredittinstitusjoner som har fått tillatelse i Spania eller Hellas, og som er oppført i vedlegg III, være unntatt fra kravet om å være tilsluttet en innskuddsgarantiordning inntil 31. desember 1999.

Disse kredittinstitusjoner skal uttrykkelig underrette sine nåværende og potensielle innskytere om at de ikke er medlem av noen innskuddsgarantiordning.

Dersom disse kredittinstitusjoner i dette tidsrom oppretter eller har opprettet en filial i en annen medlemsstat, kan denne kreve at filialen slutter seg til en innskuddsgarantiordning på dens territorium på de vilkår som er fastsatt i artikkel 4 nr. 2, 3 og 4.

Artikkel 13

I listen over kredittinstitusjoner som har fått tillatelse, og som Kommisjonen skal føre i henhold til artikkel 3 nr. 7 i direktiv 77/780/EØF, skal status oppgis for hver kredittinstitusjon med hensyn til dette direktiv.

Artikkel 14

1. Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv innen

1. juli 1995. De skal umiddelbart underrette Kommissjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal henvises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommissjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 15

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunngjøres i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Artikkel 16

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 30. mai 1994.

For Europaparlamentet

E. KLEPSCH

President

For Rådet

G. ROMEOS

Formann

VEDLEGG I

Innskudd som kan utelukkes i henhold til artikkel 7 nr. 2

1. Innskudd fra finansinstitusjoner i henhold til artikkel 1 nr. 6 i direktiv 89/646/EØF.
2. Innskudd fra forsikringforetak.
3. Innskudd fra staten og sentraladministrasjonen.
4. Innskudd fra regionale, lokale og kommunale administrative enheter.
5. Innskudd fra foretak for kollektiv investering.
6. Innskudd fra pensjonsfond og pensjonskasser.
7. Innskudd fra en kredittinstitusjons direktører, andre medlemmer av ledelsen og personlig ansvarlige deltakere, fra innehavere av minst 5 % av kredittinstitusjonens kapital, fra personer som har ansvar for den lovfestede revisjon av kredittinstitusjonens regnskaper samt fra innskytere med lignende status i andre selskaper i samme gruppe.
8. Innskudd fra nære pårørende og tredjemann som opptrer på vegne av innskyterne nevnt i nr. 7.
9. Innskudd fra andre selskaper i samme gruppe.
10. Innskudd som ikke lyder på navn.
11. Innskudd som en innskyter på individuelt grunnlag har oppnådd en særlig rente på eller andre økonomiske fordeler av fra en kredittinstitusjon, som har bidratt til å forverre denne institusjonens økonomiske situasjon.
12. Gjeldsinstrumenter utstedt av en kredittinstitusjon og forpliktelser som skyldes egne akseptor og egenveksler.
13. Innskudd i andre valutaer enn:
 - medlemsstatenes valuta,
 - ECU.
14. Innskudd fra selskap som er av en slik størrelse at de ikke har rett til å sette opp et sammendrag av balansen i henhold til artikkel 11 i fjerde rådsdirektiv 78/660/EØF av 25. juli 1978 med hjemmel i traktatens artikkel 54 paragraf 3 bokstav g) om årsregnskapene for visse selskapsformer⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 222 av 14.8.1978, s. 11. Direktivet er sist endret ved direktiv 90/605/EØF (EFT nr. L 317 av 16.11.1990, s. 60).

VEDLEGG II

Ledende prinsipper

Når en filial søker om å bli tilsluttet vertsstatens ordning for tilleggsdekning, skal vertsstatens ordning utarbeide bilateralt sammen med hjemstatens ordning hensiktsmessige regler og framgangsmåter for utbetaling av erstatning til innskyterne i denne filialen. For utarbeidelse av slike framgangsmåter og fastsettelsen av vilkår for en slik filials medlemskap (som nevnt i artikkel 4 nr. 2) skal følgende prinsipper få anvendelse:

- a) vertsstatens ordning vil fortsatt ha ubegrenset rett til å pålegge deltakende kredittinstitusjoner sine objektive og alminnelig anvendte regler; den vil kunne kreve å få relevante opplysninger, og den vil ha rett til å kontrollere slike opplysninger hos vedkommende myndigheter i hjemstaten,
- b) vertsstatens ordning vil imøtekomme krav om tilleggserstatning på grunnlag av en erklæring fra vedkommende myndigheter i hjemstaten der det framgår at innskuddene er indisponible. Vertsstatens ordning vil fortsatt ha ubegrenset rett til å kontrollere en innskyters rett i samsvar med ordningens egne normer og framgangsmåter før den utbetaler tilleggserstatning,
- c) hjemstatens og vertsstatens ordninger vil samarbeide fullt ut for at innskyterne raskt får korrekt erstatning. De vil særlig oppnå enighet om hvordan et motkrav som kan føre til motregning i den ene eller den andre ordning, vil påvirke den erstatning som utbetales til innskyteren fra hver enkelt ordning,
- d) vertsstatens ordning vil kunne kreve en avgift fra filialene til tilleggsdekning på et passende grunnlag under hensyn til den garantien som finansieres av hjemstatens ordning. For å lette innkrevingen av slike avgifter vil vertsstatens ordning kunne anta at dens ansvar under alle omstendigheter vil være begrenset til forskjellen mellom den garanti den gir og den som hjemstaten gir, uansett om hjemstaten faktisk utbetaler erstatning for innskudd på vertsstatens territorium.

VEDLEGG III

Liste over kredittinstitusjoner nevnt i artikkel 12

- a) Spesialiserte typer av spanske kredittinstitusjoner med rettslig status som i øyeblikket er i ferd med å bli endret, og som har fått tillatelse som:
- Entidades de Financiación o Factoring,
 - Sociedades de Arrendamiento Financiero,
 - Sociedades de Crédito Hipotecario.
- b) Følgende spanske offentlige kredittinstitusjoner:
- Banco de Crédito Agrícola, SA,
 - Banco Hipotecario de España, SA,
 - Banco de Crédito Local, SA.
- c) Følgende greske kooperative kredittinstitusjoner:
- Den kooperative kredittinstitusjon i Lamia,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Ioannina,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Xylocastron,
- samt de kooperative kredittinstitusjoner av lignende art som er nevnt nedenfor, og som har fått tillatelse eller er i ferd med å få tillatelse når dette direktiv vedtas:
- Den kooperative kredittinstitusjon i Chania,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Iraklion,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Magnissia,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Larisa,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Patras,
 - Den kooperative kredittinstitusjon i Tessaloniki.